

Una història ben **ENGANXIFOSA**

Hola nois i noies de l'escola Antoni Gaudí. Em dic Josep Anton i visc a Santa Margarida, al carrer La Tossa, molt a prop de la vostra escola. No se si hem coincidit alguna vegada al parc o a la festa major o a la rua de carnaval. Potser sí, potser no... Però espero que des d'avui iniciem una bona amistat que perduri per molts anys. Ei, i si alguna vegada em veieu no dubteu en saludar-me!!!

Estimats amics i amigues, estic una mica trist... i la meva tristesa és deguda a que des de ja fa un temps estic observant pels nostres carrers coses que no m'agraden, que em molesten. Petits detalls que fan que el nostre poble no sigui un lloc agradable, confortable, bonic... I la culpa de tot això és de tots nosaltres... Sí, sí, de TOTS nosaltres!!!!

A Santa Margarida no sempre està tot net, jo he vist com els nens i grans llencen papers al terra, bosses de plàstic, cigarretes, caramels... Tot això fa que el nostre poble no sigui un lloc tan maco...Quina pena!!

I perquè ho veieu amb més claredat us explicaré una història que em va passar no fa gaire...

Era una tarda grisa, apagada, d'aquelles que et posen una mica tristot... com una d'aquelles tardes que no et mouries del sofà gaudint de les teves sèries preferides mentre sostens entre les teves mans un gran bol de crispetes recent fetes... Però allà estava el Rufus.... movent la cua d'un costat cap a un altre i amb aquella mirada tan profunda que és impossible negar-se a fer el que ell vol...

Vaig tancar la tele, vaig agafar la corretja d'en Rufus i, sense pensar-m'ho massa, no sigui que em penedís, vaig sortir per la porta escales avall.

Com que el Rufus és un amic de costums, només trepitjar el carrer em va fer un "regalet" d'aquells marrons i tovets... el vaig recollir amb la bosseta de recollir "regalets marrons i tovets" i la vaig depositar a un contàiner que hi havia a la cantonada mateixa. Fins aquí tot anava perfecte... Però de cop...

- Buajjj!!! Quin fàstic!!! - vaig exclamar.

Allà el tenia, de color rosat i ben enganxat a la sola d'una de les meves sabatilles esportives que, per cert, eren noves. Em vaig estar més d'un quart d'hora per netejar-la amb un mocador de paper. Quan per fi vaig aconseguir desfer-me d'aquell enganxifós xiclet vaig sentir una veu...

- Ei, tú, ganàpia!!! I ara, què faràs?

Jo mirava cap a un costat i cap a l'altre intentant trobar d'on sortia aquella veu però no veia ningú... bé, estava en Rufus estirat al meu costat que amb els seus ulls grans i marrons m'anava dient "Vinga Josep Anton, acaba ja, que em moro de ganes d'anar a jugar amb els meus amics"

- Aquí abaix, al terra!!! -tornava a cridar aquella misteriosa veu.

Quan vaig abaixar el cap gairebé caic de l'ensurt...era el xiclet qui em parlava!!

- Però, però... és impossible... ets un xiclet, i els xiclets no parlen... -vaig dir amb veu tremolosa i els ulls oberts com a plats.
- Com que és impossible? Que no em veus!? Que no em sents!? I ara, què faràs amb mi? Em tornaràs a deixar aquí al terra com el marranet que ho ha fet fa una estona?

Jo, la veritat, és que no sabia què dir-li, mai havia parlat amb un xiclet.,, Com que el veia tan enfadat i nerviós vaig optar per intentar tranquil·litzar-lo...

- No, no... tranquil... ja pensarem alguna cosa... què vols que faci amb tu?
- Que no tens bons modals? Que no saps què és el civisme? Que no t'han ensenyat que el terra és de tothom i l'hem de mantenir el més net possible? -em preguntava el senyor xiclet tot exaltat.
- Sí, sí, tot això ja ho sé i procuro fer-ho...
- Doncs és ben senzill... Llença'm a un contàiner! I així estaré més tranquil, al lloc que em pertoca. Sense que la gent em miri pel carrer i em posi cara de fàstic, sense patir per si algú em trepitja o no...Per fi podré descansar en pau!

Encara al·lucinant pel que m'estava passant el vaig recollir, em vaig apropar al contàiner i el vaig depositar....

- Gràcies maco! Tant de bo els carrers estiguessin plens de persones com tu!
- De res senyor xiclet, de res...

Llavors em vaig allunyar uns quants metres, em vaig girar mirant cap al contàiner i vaig pensar... És impossible, m'ho acabo d'imaginar... Estic ben sonat...

- I tant que estàs sonat! I ben empanat... que portem aquí més de mitja hora i em moro de ganes d'arribar al pipican a jugar amb els de la colla... Vinga, espavila!!! - Em va bordar en Rufus.

Així que ara ja ho sabeu estimats companys... No llenceu mai els xiclets al terra i, si alguna vegada veieu a algú que ho fa, no dubteu en recordar-li que això de que et llencin al terra i et deixin abandonat no s'ho mereix ningú!